

Κυριακή 15η Δεκεμβρίου 2024

Κυριακή ΙΑ΄ Λουκᾶ (Προπατόρων).

(Λουκ. 14, 16 – 24 καί Ματθ. 22, 14).

«*ἔχε με παρητημένον*» (Λουκ. 14, 18).

Τήν ωραία παραβολή τοῦ Μεγάλου Δείπνου ἀκούσαμε σήμερα ἀπό τά θεανδρικά χεῖλη τοῦ Ἰησοῦ. Εἶναι ἡ ἱστορία μέ τήν ὁποία ὁ Κύριος παρουσιάζει τή Θεία Εὐχαριστία ὡς ἀρραβώνα καί πρόγευση τῆς αἰώνιας εὐωχίας, ὡς συμμετοχή καί κοινωνία στήν πραγματικότητα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ὁ φιλόανθρωπος Θεός ἐτοιμάζει καί παραθέτει τό ἐόρτιο δεῖπνο τῆς πανανθρώπινης σωτηρίας κάθε φορά πού ξεκινάει μία Θεία Λειτουργία. Μᾶς προσκαλεῖ νά προσέλθουμε σ' αὐτό τό τραπέζι. Νά χαροῦμε, διότι οἰκοδεσπότης εἶναι ὁ Λυτρωτής καί Σωτήρας Θεός, συνδαιτυμόνες εἶναι ὅλα τ' ἀδέλφια μας ἀλλά καί ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς πίστεως μας. Μᾶς προσκαλεῖ ὄχι μόνο νά προσέλθουμε ἀλλά καί

νά φᾱμε, νά χορτάσουμε ἀπό τό πανάκριβο καί μοναδικό ἔδεσμα πού μᾱς προσφέρει, τό ὁποῖο εἶναι τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του. Μᾱς προσκαλεῖ νά γευτοῦμε αὐτό τό φαγητό, πού ἀγγίζει τή γλῶσσα μας, ἀλλά γεμίζει τήν ψυχή μας, ἀφοῦ εἶναι τροφή αἰωνίζουσα, ἀφθαρτίζουσα καί ζωopάροχος.

Ἐνῶ ἔχουμε αὐτή τήν ἐξαιρετικά τιμητική πρόσκληση καί ἔχουμε τό προνόμιο νά παρακαθίσουμε σ' αὐτό τό τραπέζι τῆς ἀληθινῆς χαρᾱς καί μακαριότητος, ἐμεῖς ἀπαντοῦμε: «ἔχε με παρητημένον». Ἡ εἰρωνεία εἶναι ὅτι πολλές φορές θέλουμε νά συμμετέχουμε στό Πασχάλιο Δεῖπνο τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί πάλι διάφορες συνθηῆκες καί πιό πολύ ἡ πτωτικότητα μας μᾱς ἐπιβάλλουν νά ἀπαντήσουμε τό: «ἔχε με παρητημένον». Ἐπίσης ἡ πιό μεγάλη εἰρωνεία εἶναι ὅτι, ἐνῶ προσερχόμαστε στόν Ναό καί καθόμαστε γύρω ἀπό τήν κοινή Τράπεζα καί ἐνῶ σερβίρεται τό ὑπέροχο ἔδεσμα, τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἐμεῖς πάλι λέμε τό: «ἔχε με παρητημένον». Ἔτσι, ἐνῶ

μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νά χορτάσουμε ἀπό οὐρανό, ἐμεῖς ἀποχωροῦμε ἀπό τή Θεία Λειτουργία πεινασμένοι καί λιμοκτονοῦντες.

Τρεῖς εἶναι οἱ λόγοι, σύμφωνα μέ τήν παραβολή πού εἶπε σήμερα ὁ Χριστός, γιά τούς ὁποίους οἱ ἄνθρωποι ἀποστρέφονται τήν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ καί ἀρνοῦνται νά προσέλθουν στό δεῖπνο τῆς Βασιλείας Του. Ὁ πρῶτος εἶναι ἡ δικτατορία τῶν βιοτικῶν μεριμνῶν. Ὁ δεύτερος λόγος εἶναι ὁ ἄκρατος δικαιοματισμός τῶν αἰσθήσεων. Ὁ τρίτος λόγος εἶναι ἡ ψευδαίσθηση τῆς ἀγάπης.

Ἡ πρώτη δικαιολογία πού προβάλλουν οἱ ἄνθρωποι, γιά νά ἀρνηθοῦν τή θεία πρόσκληση, ἔχει νά κάνει μέ τίς συνθήκες καί τίς ἀνάγκες τῆς ζωῆς. «Ἔχε με παρητημένον» λένε στήν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ, διότι τρέχουν. Τρέχουν νά προλάβουν. Νά προλάβουν νά τακτοποιήσουν θέματα, νά λύσουν προβλήματα, νά ικανοποιήσουν ἀνάγκες, νά ἐτοιμάσουν τό μέλλον, νά συμβιβάσουν τήν ψυχή τους μέ τόν κόσμο, νά ὑπηρετήσουν τά «πρέπει» καί τά

«θέλω», ὅπως τό ἀπαιτεῖ ἡ βιτρίνα τῆς εἰκόνας πού θά βγάλουν πρὸς τὰ ἔξω. Ποῦ νά βροῦν τόν χρόνο καί τή διάθεση οἱ ἄνθρωποι νά ἐτοιμαστοῦν γιά τή Θεία Εὐχαριστία, ὅταν ζοῦν κάτω ἀπό τήν ἀπαιτητική ἐξουσία τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν; Πῶς νά προσευχηθοῦν, πῶς νά συναισθανθοῦν τό μεγαλεῖο τῆς συνάντησης μέ τόν Θεό, πῶς νά ἐπιθυμήσουν νά γευτοῦν Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, ὅταν πρέπει πρῶτα νά κτίσουν καριέρα, νά γεμίσουν τόν τοῖχο μέ τίτλους σπουδῶν, νά ἔχουν τίς πιό «ἔξυπνες» συσκευές, τά πιό «μοδάτα» ροῦχα, τά πιό ἐξεζητημένα στολίδια, τά πιό μοντέρνα σπίτια, τά πιό ἀκριβά αὐτοκίνητα καί ὅλα τά ὑπόλοιπα πού συνθέτουν τήν ἀφθονία τοῦ ὑλικοῦ πολιτισμοῦ; Πῶς νά πεινάσουν γιά Χριστό, ὅταν προσπαθοῦν νά χορτάσουν μέ χῶμα; Οἱ ἀληθινές καί ψεύτικες ἀνάγκες αὐτῆς τῆς ζωῆς στραγγαλίζουν τήν ἐλευθερία καί ἐπιβάλλουν μία πραγματικότητα καί μία νοοτροπία χωρίς πνευματικές ἀναζητήσεις, χωρίς

προσδοκίες πέρα από τήν ὕλη καί τήν εὐμάρεια.

Δεύτερον, «ἔχε με παρητημένον» λένε οἱ ἄνθρωποι στόν Χριστό, διότι εἶναι πλέον ὑποταγμένοι στόν ἄκρατο δικαιωματισμό τῶν αἰσθήσεων. Τό ὄνειρο καί ἡ ἐπιθυμία κάθε ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀπόλαυση. Οἱ ἄνθρωποι θεωροῦν ὑπέρτατη ἀξία νά ἔχουν τίς αἰσθήσεις τους χορτάτες καί ικανοποιημένες. Γιά κάθε αἴσθηση στήθηκε μία βιομηχανία. Ἔτσι ἔχουμε τή βιομηχανία τοῦ θεάματος, τή βιομηχανία τῆς μουσικῆς, τή βιομηχανία τῆς γεύσης, τή βιομηχανία τῶν ἀρωμάτων καί τή βιομηχανία τῆς ἡδονῆς. Γιά τίς αἰσθήσεις τους οἱ ἄνθρωποι κάνουν τά πάντα. Θεωροῦν ἀπόλυτο δικαίωμα νά κάνουν τό καλύτερο γιά τίς αἰσθήσεις τους. Οἱ αἰσθήσεις γεννοῦν ἐπιθυμίες. Οἱ ἐπιθυμίες ὅλες, ὅσο κατώτερες καί ἂν εἶναι, θεωροῦνται ἀπόλυτα φυσιολογικές. Ἀκόμη καί ὅταν οἱ ἐπιθυμίες ἐξυπηρετοῦν μόνον τά ζωώδη ἔνστικτα, εἶναι αὐτονόητο ὅτι πρέπει νά πραγματοποιοῦνται. Ἡ αὐτοκρατορία τῶν

αίσθήσεων απέκλεισε τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος προτιμάει νά εἶναι ἕνα χορτάτο καί ἱκανοποιημένο κτῆνος παρά μιά δυνατή προσωπικότητα, μέ πνευματική ποιότητα καί ἦθος.

Τρίτον, οἱ ἄνθρωποι λένε στόν Χριστό: «ἔχε με παρητημένον», διότι βιώνουν μία ψευδαίσθηση τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἀνάγκη. Ζοῦμε γιά νά ἀγαπᾶμε. Ἡ ἀγάπη εἶναι τό πανηγύρι τῆς ζωῆς. Ἀλλά ποιά ἀγάπη; Ἡ ἀγάπη, ὅπως προβάλλεται ἀπό τόν κόσμο, εἶναι ψευδαίσθηση ἀγάπης. Δέν εἶναι ἀληθινή ἀγάπη. Εἶναι ψεύτικη ἡ ἀγάπη, ὅταν ἐπιβάλλεται, ὅταν περιμένει, ὅταν θέλει ἀνταπόδοση, ὅταν ἀσχημονεῖ, ὅταν δέν θυσιάζεται. Ἐάν ἡ ἀγάπη δέν ξεκινάει ἀπό τόν Χριστό, δέν μπορεῖ νά ἀγκαλιάσει ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἐάν ἡ ἀγάπη χωρίζει σέ κατηγορίες τούς ἄλλους, ἐάν ἔχει οἰκείους καί ξένους, ἐάν ἀπομονώνει καί κάνει ἀδιακρισίες, τότε δέν εἶναι χριστιανική ἀγάπη. Μπορεῖ νά εἶναι ἀγάπη μέ κοινωνικό περιεχόμενο, νά εἶναι εὐγενής, νά εἶναι

ὄμορφη, ἀλλά, ἐάν δέν ὀδηγεῖ στόν Χριστό, δέν εἶναι ἀσφαλῆς καί σωτήρια. Ἡ ἀληθινή ἀγάπη εἶναι ἀγάπη καί πόθος γιά τόν Ἰησοῦ. Μέ κέντρο τόν Χριστό ἀπλώνεται καί ἀγκαλιάζει τούς πάντες καί τά πάντα. Ἡ ἀληθινή ἀγάπη εἶναι ἐλευθερία καί πηγὴ ζωῆς. Εἶναι δύναμη, πού γκρεμίζει τό ἀνήθικο καί τό παράλογο αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Εἶναι ἄσκηση καί θυσία, γιά νά χαρεῖ ὁ συνάνθρωπος. Εἶναι ἐλπίδα. Ὅποιος ἀγαπάει ἀληθινά, δέν ἀρνεῖται τήν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ γιά Θεία Κοινωνία, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη εἶναι κοινωνία.

Ὁ Δεσπότης Χριστός μᾶς προσκαλεῖ σήμερα στό δεῖπνο τῆς χαρᾶς. Μήν Τοῦ ποῦμε «ἔχε με παρητημένον». Μήν ἀφήσουμε τή δικτατορία τῶν βιοτικῶν μεριμνῶν, τόν ἄκρατο δικαιωματισμό τῶν αἰσθήσεων καί τήν ψευδαίσθηση τῆς ἀγάπης νά μᾶς χωρίσουν ἀπό τήν τράπεζα τῆς ζωῆς. Μέ μετάνοια, ἀσκητικό φρόνημα καί ἀληθινή ἀγάπη ὅς λάβουμε μέρος στό φαγοπότι τῆς αἰωνιότητος, διότι αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τῆς ὑπαρξῆς μας. Ἀμήν.